

Cetatea blestemată

Cetatea blestemată

John R. Carling

Editura Casa Cărții, Oradea
2009

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin editurii Casa Cărții.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Cetatea blestemată

de John R. Carling

Copyright © 2009 Editura Casa Cărții

O. P. 1, C. P. 270,

410610 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Daniela Varvara

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARLING, JOHN R.

Cetatea blestemată / John R. Carling. - Oradea :
Casa Cărții, 2009

ISBN 978-973-8998-71-1

821.111-31=135.1

Unul dintre soldați...
dintr-un îndemn supranatural,
a smuls din lemnărie o bucată cuprinsă de flăcări și...
a aruncat-o printr-o portiță de aur,
pe unde se ajungea... la locuințele din jurul Templului.

Josephus Flavius,
Istoria războiului iudeilor împotriva romanilor, VI, 4, 5.

Cuprins

1	O nuntă misterioasă	9
2	Banchetul lui Florus	25
3	Regina frumuseții	36
4	Visul lui Crispus	53
5	Simon Zelotul	64
6	„Delenda est Hierosolyma!”	74
7	Călătoria spre Ierusalim	85
8	Ce s-a întâmplat în sinagoga regală	96
9	„Lăsați-ne să ieșim de aici!”	112
10	Răzbunarea lui Florus	123
11	„La corturile tale, Israele!”	133
12	„Vae victis!”	144
13	Bunul Samaritean	156
14	„Nu veți pune niciodată mâna pe cetate!”	165
15	Triumful lui Simon	175
16	Ambiția Berenicei	190
17	Numirea unui împărat	201
18	Preliminariile unui mare asediu	217
19	Prima zi a luptei	229
20	Circumvoluția	244
21	Cetatea muribundă	251
22	Salvarea lui Vashti	271
23	Sfârșitul se apropie	284
24	„Străjerule, ce se întâmplă în această noapte?”	301
25	„Judaea capta!”	314
26	Justiția răzbnătorului	326

Capitolul 1

O nuntă misterioasă

Lumina purpurie a serii se revărsa asupra coastei Siriei, în timp ce Crispus, cu pas iute și cadențat, străbătea drumul bătătorit care se îndrepta spre miazăzi, spre impunătoarea cetate Cezarea, capitala romană a Iudeii.

Desigur, bărbatul se bucura să meargă pe jos, din moment ce ar fi putut să călătorească pe roți, pentru că, în urma lui, la o distanță destul de mare, venea *rheda*, un car din bronz sculptat, tras de doi cai și mânat de sclavi, acoperit cu o copertină din piele și pânză, în care se afla bagajul trebuincios (pe drept numit de romani *impedimenta*) unui bărbat simplu, într-o călătorie lungă.

Crispus, a cărei vârstă părea să fie în jur de douăzeci și cinci de ani, avea un trup bine legat și suplu, ochii de un verde închis, părul cu nuanțe arămii, cârlionțat și un chip cu trăsături regulate, dăltuit parcă în marmură, o față cu trăsături pure, ce ducea cu gândul la un trai curat, virtute extrem de rară în acele vremuri! Ochii, cu privirea lor pătrunzătoare, înflăcărată, lăsau să se întrevadă faptul că tânărul se născuse pentru a împlini un scop nobil, dacă nu cumva îl și împlinise. „Un vechi roman” – s-ar fi putut spune despre el, mai ales datorită faptului că obișnuia să poarte acea impunătoare togă ce în secolul întâi începea să piardă rapid din popularitate, înlocuită fiind cu tunica grecească; mai mult, inelul de pe deget nu era din aur, ci din fier, după vechiul obicei.

Mergând, aruncă o privire la marginea drumului și văzu un stâlp de piatră pe care erau gravate câteva litere ce-i dădeau de

știre că se afla la o distanță de o mie cinci sute de mile de Roma. Atât de departe și chiar mai mult – cu sute de mile mai mult – se întindea puterea romană în acest al doisprezecelea an al domniei împăratului Nero. Zâmbetul grav ce se ivi pe fața lui Crispus exprima în mod grăitor natura sentimentelor sale, mândria pentru acest imperiu întemeiat de strămoșii săi și hotărârea de a-l menține cu orice preț, chiar și cu acela al propriei vieți.

Într-adevăr, Roma număra puțini bărbați mai patrioți decât tânărul Crispus Cestius Gallus, remarcat atât prin bravura de care dădea dovadă, cât și prin frumusețea-i masculină, prin noblețea originii și prin poziția pe care o ocupa, căci tânărul era secretarul tatălui său, bătrânul Cestius, care, în acea vreme, îndeplinea funcția de legat imperial al Siriei, titlu foarte râvnit de toți politicienii romani, din pricina frumoaselor câștiguri și a marii puteri care erau legate de acest titlu.

Era o seară încântătoare. O boare ușoară adia dinspre marea ale cărei valuri întunecate se stingeau cu un clipocit molcom pe nisipul auriu al plajei. Spre răsărit, la o distanță cam de o milă, se înălțau colinele Samariei, misterioase și întunecate în lumina înserării, cu crestele conturându-se clar pe cerul violet.

Privind drept înaintea lui, Crispus văzu apropiindu-se un om singuratic, încălțat cu coturni roșii* și îmbrăcat cu o tunică de aceeași culoare, cu mâneci brodate, croită după ultima modă. Omul mergea cu pași domoli, cu ochii plecați, cu un aer gânditor și ar fi trecut pe lângă Crispus fără să-l zărească măcar, dacă vocea veselă și răsunătoare a acestuia nu l-ar fi smuls din reverie.

– Hei, Titus! Se cuvine să treci astfel pe lângă un vechi prieten, și încă pe pământ străin?

Omul tresări, își ridică privirea și, recunoscându-l pe cel ce i se adresase, se scutură ca prin minune de aerul său melancolic și pași înainte cu un zâmbet pe față și cu mâna întinsă.

* Încălțăminte cu talpă groasă de lemn, purtată de actorii teatrului antic grecesc și roman (n.tr.).

— Pe toți zeii! e Crispus! exclamă cu o bucurie sinceră. Într-adevăr, Fortuna mi-e prielnică. Cine s-ar fi gândit c-o să te întâlnesc în provincia asta barbară, la o mie de mile departe de moșiile noastre sabine! Încotro te îndrepti? Spre Cezarea? În cazul asta, mă înapoiez cu tine.

Titus Flavius, sortit să poarte purpura imperială, era doar cu un an mai în vârstă decât Crispus: cu privirea vie și nasul acvilin, avea înfățișarea unui adevărat soldat, în ciuda parfumului și a veșmintelor elegante. Rumeneala obrazilor dovedea că omul avea predilecție pentru traiul bun și nopțile lungi.

— Ce cauți pe pământul iudeilor? întrebă Crispus.

— Bucură-te de prezența mea aici! Asta înseamnă că am redobândit bunăvoința lui Nero.

— Nu știam c-o pierduseși.

— Cum? N-ai auzit vorbindu-se că, în timp ce Nero, mare bufon, cânta pe scena din Corint, tatăl meu, Vespasian, insensibil la farmecele glasului său, a avut îndrăzneala de a căsca, de a adormi și chiar de a sforăi zgomotos. Rezultatul a fost acela că nu doar *pater nocens*, ci și *filius innocens* au fost alungați de lângă prezența imperială.

— Mă miră că încă mai aveți capul pe umeri.

— Și pe mine mă miră. Cu toate că am fost exilat, nu m-am pierdut cu firea și, în maniera unui adevărat om de la curte, am adus în fiecare zi jertfe glasului divin al lui Nero, iar el, aflând asta (am avut eu grijă ca vestea să ajungă la urechile lui), m-a chemat din nou la curte și, ca răsplată a pietății de care am dat dovadă, m-a trimis în misiune la Cezarea.

— În misiune? Ce fel de misiune?

— Desigur, îți este cunoscut faptul că mândra cetate a Cezareii este populată de greci și de iudei, care se ceartă pentru supremație. Dacă procuratorul Florus ar afișa un edict adresat „grecilor și iudeilor din Cezarea”, mulțimea iudeilor l-ar face îndată fărâme. Dacă l-ar adresa „iudeilor și grecilor”, grecii n-ar suporta să-l vadă. La ocaziile solemne, marele preot al lui Jupiter are pretenția

să stea așezat la dreapta procuratorului; marele-preot al iudeilor, când vine în Cezarea, pretinde același privilegiu. Grecii vor ca limba lor să fie folosită în tribunale, și nu frumosul nostru grai latin! Iudeii, de cealaltă parte, pledează pentru folosirea limbii lor. Conflictul acesta nu face altceva decât să alimenteze răzvrătirea și vărsarea de sânge. De aceea Nero, care a stat de vorbă cu trimiși din ambele grupări, s-a pronunțat într-un decret pe care l-a trimis din Grecia prin mine.

— Și în favoarea cui a decis Cezar?

— Nu știu. Decretul, trimis sub forma unei scrisori adresate lui Florus, a fost sigilat, iar Florus nu l-a făcut încă public. În ce mă privește, în loc să alerg înapoi la Nero ca să-i dovedesc cât de repede sunt în stare să-i împlinesc dorințele, ca un nesăbuit ce sunt, întârzii în împrajurimile Cezareii.

— În acest caz, sigur e o femeie la mijloc, zâmbi Crispus; altfel, de obicei înțeleptul Titus n-ar umbla înveșmântat ca un filizon. Ce-ar spune severul tău părinte, republican, dacă și-ar vedea fiul astfel parfumat?

— O femeie, ai spus? Mai degrabă o zeiță. Nu s-a văzut chip mai încântător de când a ademenit Elena în Troia corăbiile grecești.

— Nestatornicul Titus! Toamna trecută îi jura credincioșie veșnică Lesbiei, curtezana*; iarna următoare, inima i-a fost cucerită de dansatoarea aceea greacă, Lycoris; cine urmează primăvara asta?

— Lesbia și Lycoris? Pfu! exclamă Titus ca și când ar fi vrut să împrăștie în aer numele acestor nimfe. Te rog, nu le pune alături de această splendidă frumusețe orientală. De data asta e ceva serios. Mai serios ca niciodată. M-aș însura cu ea mâine, dacă ea ar vrea lucrul acesta; nu, mai mult chiar, ca s-o câștig aș renega până și religia strămoșilor mei, închinându-mă zeului ei evreu.

* Termenul folosit aici este *hetera*, cel mai probabil însemnând *hetairă*, adică nume dat curtezanelor din Grecia antică (n.tr.).

— Probabil că ești tare îndrăgostit! Să înțeleg că frumoasa ta este iudeică?

— Așa e! Și încă una de rang mai înalt decât al meu, spuse Titus, cu un oftat adânc.

— Tu vorbești astfel?! Tu, care ești chestor, tribun al unei legiuni și mesager al imperialului Cezar?

— Și fiul unui om care a fost odinioară veterinar, nu uita!

— Ai fost crescut în casa imperială alături de Britanicus și te-ai bucurat de același lux și de aceiași instructori ca și el.

— Și aproape că am sorbit din aceeași cupă fatală, comentă Titus cu o grimasă.

— Zeii ți-au rezervat un destin mai nobil. Dar frumoasa ta... cine e?

— O prințesă frumoasă, trufașă, disprețuitoare. Berenice este numele ei, fiica aceluia Agripa care în urmă cu douăzeci de ani a fost rege al Palestinei. I-a lăsat o avere atât de mare, încât i se spune „Berenice aurita”. O cunoști? Întrebă Titus, surprinzând pe fața lui Crispus o expresie ciudată.

— Am văzut-o.

— Atunci știi cât e de frumoasă.

— Da, este frumoasă, răspunse Crispus cu un ton rezervat.

— Mi se pare că ești cam reținut. E clar că n-o să-mi fii niciodată rival.

— E adevărat, Titus. Când va fi să mă căsătoresc, voi alege o fată neprihănită. Berenice a ta nu cumva a mai fost căsătorită?

— A fost măritată, când era doar o copilă, cu Polemo, regele Pontului, însă acesta a divorțat de ea după doi ani.

— Polemo? exclamă Crispus surprins. Polemo? Unul dintre prietenii tatălui meu. De ce a divorțat de ea?

— Nu știu. Omul era în vârstă și ursuz; ea era tânără și veselă. Cred că acesta este motivul.

— Divorțul lor, remarcă Crispus, nu pare să fi lăsat prea multă amărăciune în urmă, căci, după câte îmi aduc aminte, la un banchet dat de tatăl meu în cinstea regilor Răsăritului, Polemo și

prințesa Berenice au șezut unul lângă celălalt, părând a se înțelege de minune. Și ce mi s-a părut ciudat a fost faptul că se uitau mereu în direcția mea, ca și când eu aș fi fost subiectul discuției lor. S-au născut copii din căsătoria lor?

— O fiică, despre care se spune că ar fi murit puțin după naștere.

— Și vrei s-o curtezi pe această prințesă irodiană? Ai venit pe țărmurile astea pustii ca să-i faci juruințe lui Venus? Întrebă Crispus, arătând cu degetul planeta dragostei care strălucea deasupra lor precum un ochi așezat pe bolta întunecoasă.

— Am venit aici cu nădejdea că voi putea schimba câteva cuvinte cu ea, când se va înapoia la Cezarea. Mi s-a spus că în urmă cu un ceas carul ei s-a îndreptat în direcția asta.

— Ai face mai bine să te întorci, pentru că – te asigur – niciun car n-a trecut pe lângă mine.

— Atunci probabil că a apucat-o pe un drum lăturalnic, spuse Titus, privind în stânga sa, ca și cum ar fi vrut să treacă peste coline, în căutarea frumoasei prințese.

Se răzgândi însă, cu un oftat adânc și porni alături de Crispus, ale cărui numeroase întrebări cu privire la toate lucrurile pe care le întâlnea dovedeau faptul că tânărul străbătea pentru prima dată țărul Palestinei.

— Cum se numește casa aceea? Întrebă el, arătând cu degetul spre o clădire cocoțată pe creasta unei stânci ce domina marea.

— Mi s-a spus că se numește Beth-tamar.

— Și asta, tălmăcit, înseamnă Casa Palmierilor, remarcă Crispus, zâmbind când observă privirea surprinsă a lui Titus. O! cunosc puțin limba acestor barbari. Am învățat-o în copilărie de la unul dintre sclavii preferați ai tatălui meu, un iudeu captiv. Lucrurile au mers bine atâta timp cât omul a rămas doar la a mă învăța limba lui; însă când a încercat să mă facă adeptul superstiției lui, a fost biciuit și trimis departe de mine.

— Evreiește! comentă Titus. Aici m-ai prins. Ce n-aș da să pot vorbi limba asta! Poate că Berenice m-ar privi cu un ochi mai

binevoitor. Așa însă, nu-mi rămâne decât să citez cuvintele lui Ovidiu: „Barbarus hic ego sum, quia non intelligor ulli.”

Cuvintele lui fură însă întrerupte de un glas puternic, care strigă pe un ton poruncitor:

— Stai!

Cei doi prieteni se opriă instinctiv și priviră în sus. Coccoțată pe un colț de stâncă, deasupra lor, zăriră silueta unui bărbat înalt, îmbrăcat cu o mantie lungă, desprinzându-se deslușit pe cerul luminat de stele.

— Cine ești tu, pentru a îndrăzni să poruncești unor romani să se oprească? întrebă Titus cu aroganță.

— Slujitorul unui rege, veni răspunsul dat în limba latină, dar cu un accent străin.

— Și care e numele stăpânului tău? întrebă Titus, suspicios.

— Polemo, regele Pontului.

Auzind numele rostit, cei doi se uitară unul la celălalt, mirați că era vorba tocmai de persoana despre care discutaseră.

— Am un mesaj, continuă străinul. Pentru un anume Crispus Cestius Gallus.

— Eu sunt, spuse Crispus, ce vrea regele de la mine?

— Regescul meu stăpân te roagă să binevoiești a poposi un ceas la el înainte de a-ți continua drumul spre Cezarea.

— Și unde se află regele?

— La vila sa, Beth-tamar.

— Și ce se întâmplă dacă-mi văd de drum fără a răspunde invitației regelui?

— Ești liber, însă s-ar putea să treci pe lângă o chemare înaltă.

— Atunci, grăbește-te și anunță-l pe rege că voi veni însoțit de prietenul meu, Titus Flavius.

Bărbatul dispăru la fel de neașteptat precum apăruse. Poruncindu-le celor doi sclavi ai săi să-i aștepte întoarcerea, Crispus se abătu din drum și începu să urce colina povârnită. Titus fu oarecum neliniștit văzându-și prietenul gata să răspundă atât de grabnic invitației unui necunoscut, însă acesta îl liniști.